

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628168272/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Jeg har hørt en Del Snak derom allerede, sagde Hr. Poul. Saa det maa vel have sin Rigtighed, skønt jeg kun daarlig faar det til at rime med hendes Væsen, som forekommer mig arligt og austændigt nok, og ikke som man skulde vente det af en saadan Kvinde.

— Aa, hun er fuld af ... Hvis De kendte hende ret, vilde De finde det væmmeligt ... Hun er fuld af ... Kunster, saa snart hun ser en fremmed.

— Kunster? spurgte Hr. Poul tvivlrædig. Han huskede paa Barbaras Blikke, der var saa straalende, at hun hele Tiden maatte slaa dem ned. . . Tværtimod, vedblev han, forekommer hun mig saa ganske naturlig.

Gabriel fnøs lidt. — De Øjne! Ja, hun er god! Jeg skal sige Dem en Ting, ja, det ved Gud, det er sandt: man skammer sig ofte over at være i Familie med hende. For til Tider lever hun jo som en ren ... en ren ... ja, Skøge!

— Ja, jeg kan jo ikke dømme derom, mumlede Præsten. Jeg hører, man siger det. Men jeg troede, det mest var de søldre, der brød Staven over hende ...

— Saa er det saagu de unge, der har Erfaringerne med hende.

— Ja, jeg for min Part, sagde Præsten, har fra hendes Side ikke fornuftet andet, end hvad der har været sømmeligt og skønt.

— Bevarev! Heller ikke mig og huu i Stand til at anfægte, sagde Gabriel vægligt: dertil kender jeg hende kun altfor godt ... alle kender hendes Kneb og Kunster. Det er egentlig til at grine ad ... hvis det ikke havde været ens Familie! Men en Ting vil jeg sige Dem, sluttede han: lideligt, det er hun.

Ha, ha, tænkte Hr. Poul, da de var skiltes. Denne Gabriel er nok ikke saa uanfægtet, som han lader. Selv maatte Hr. Poul indrømme, at han selv aldeles ikke var uanfægtet efter denne Samtale. Og hans nye Glæde over Havnen og hele dette trusteløse Land var ikke blevet mindre. Det undrede ham meget, thi Gabriel havde ikke sagt andet, end hvad der var egnet til at nedbryde hans Velbehag over Besøget i Nystue. Dog syntes det ham, at dette Velbehag nu kun var blevet stærkere.

I den følgende Tid gik der næppe en Dag, uden at han saa Barbara, og hvert nyt Møde bidrog kun til at øge hans Lykke. Han vidste ikke selv, hvad han skulde tænke om det. At hun var en ildeberygget Kvinde, det kunde han ikke være i Tvivl om. Han

behøvede ikke Gabriels Undervisning heri, han kunde selv tage sit Bestik. Det var saa øjensynligt, hvordan hun virkede paa alle Mænd. Hun hverken sagde eller gjorde noget dadelværdigt. Alligevel! Det kunde ikke være anderledes. Maaske kunde hun sletikke gøre for det. Hun var alle til Behag, og ingen kendte hendes Veje.

Hvad i Himlens Navn kunde da han, en Præst, en Mand, der skulde tjene andre som et Eksempel til Efterfølgelse, ... hvad kunde han have med en saadan Kvinde at skaffe? Han saa allerede klart den Snare, som Skæbnen var ved at lægge for ham. Men han frygtede den ikke. Han vidste allerede at han *burde* sky hende, men i Stedet snarere søgte han hende. Hans Hjerter var smigret i Bund og Grund. Hans Sanser var blændet af hendes grønne Øjenkast, kildret af hendes glitrende Stemme. Og denne sorte og vaade Landsby med dens Pakhuse og Rønner og dens usle Befæstning, dette Sted, der i Begyndelsen kun havde været ham en Kilde til Melankoli, såa han nu som gennem et strålende Spektrum.

Saa fik det da være, at denne Glæde kun blev taget paa Borg, og at hver Dag, der gik paa denne Maade, kun fordyrede den. Han skulde vide at betale, naar Afregningens Time kom. Han tvivlede ikke om, at han vilde være solvent, blev det end nok saa dyrt. Han havde hidtil aldrig tvivlet paa sig selv, han var vant til at gaa for fulde Sejl.

Den femte Dag kom Landprovsten, Hr. Anders Morsing, med Baad fra Næs. Hr. Poul havde hørt, at denne Mand engang havde været trolovet med Barbara, men at han havde brudt med hende inden Brylluppet. Det sidste forekom troligt nok, naar man såa ham. Han var en Mand af Myndighed, høj af Vækst og med et hvast Ausigt. Hvad Øjenfugl mon han vel nogensinde kunde have haft med Barbara? Hans Blikke var som Staal, saa overvættens blaa og faste, at enhver, han talte med, maatte føle det, som blev han beskuet langt ind i sin Samvittighed. Men omkring hans Mund spillede et lille Smil, som paa en Gang var barsk og sødt.

Hr. Poul folte sig kaldt til Orden, straks da han såa ham. Han var med ét tilbage i Fortidens Element. Provsten sad med Biskoppens Brev sahent i den ene Haand og mønstrede ham.

— *Hm*, sagde han. Som De ved *ventes* der noget af Dem. Her i Landet er det ikke som andre Steder. Det *burde* jo være saaledes, at det var Præsterne, der tjente Sognebørnene som et Forbillede paa Fromhed og kristeligt Levned, men det er ofte tvært-